

[Socialministeren.]

efter at jeg er afgaaet ved Døden; og det vilde naturligvis være en overordentlig Lettelse for Socialministeren, hvis han kunde faa Ro paa dette Omraade Resten af sin Levetid. Derfor var altsaa min første Indskydelse en hjertelig Tak, men det skyldes formentlig min Impulsivitet, thi da jeg havde tænkt nærmere over Forholdet, naaede jeg til et ganske andet Resultat. Jeg maatte naturligvis spekulere over, hvorfor det særlig var de Konservative, der forelagde dette Forslag, hvorfor de viste en saadan pludselig Interesse for at naa til en virkelig rationel og god Sociallovgivning, efter at de gennem 3—4 Aar ikke har vist synderlig Interesse derfor, dengang der var Tale om at faa det.

Og efterhaanden som jeg saa undersøgte de Konservatives Stilling for at faa deres virkelige Motivering frem, en Motivering, der eventuelt kunde paavirke min Sindsstemning over for Forslaget, opdagede jeg, at det jo er en mærkelig Politik, dette Parti har ført i disse Aar, netop vedrørende Socialreformen; der er sket en hel Forvandling med Partiet. Det begyndte med, at ved første Behandling i Folketinget den 4. December 1930 udtalte Ordføreren for Det konservative Parti, Hr. Sven — hvad man kan se paa Sp. 2618—19 — en saadan, næsten voldsom Ros over mit Arbejde paa dette Omraade, at jeg endnu husker, hvor glad jeg blev over at se, at en saa sagkyndig Mand virkelig forstod at vurdere dette omfattende Værk, selv om han naturligvis havde betydelige kritiske Indvendinger. Jeg henstiller til den ærede Ordfører her, hvis han engang skulde faa et mere velvilligt Øjeblik, at læse dette Stykke igen; han vil da se, hvor elskværdige selv de Konservative kunde være. Men dertil kom den anden konservative Ordfører under samme Forhandling, Hr. Hans Thyge Jacobsen, som under Forhandlingen den 5. December 1930 udtalte noget, som jeg hidtil har lagt stor Vægt paa, og som jeg tillader mig at citere i Dag. Han siger:

„Jeg satte overordentlig Pris paa, at den højtærede Socialminister i sin Fremsettelsestale sluttede med at betegne den her foreliggende Opgave som en politisk neutral Opgave. Det er under denne Betragtning, at vi vil tage Del i Arbejdet, idet vi erkender, at et virkeligt Fremskridt vil være naaet i vort Land, om det lykkes os paa det sociale Lovgivningsomraade at komme ud i aabent og frit Vand, det vil sige at faa hele dette Lovgivningsomraade unddraget den politiske Kamp og faa

Drøftelserne her taget væk fra den Taage af Lidenskab, som altid opstaar der, hvor vi kæmper politisk. Efter alle rettænkende Menneskers Opfattelse bør den politiske Kamp slet ikke foregaa paa dette Lovgivningsomraade, den bør langt snarere foregaa paa det erhvervspolitiske Lovgivningsomraade. Her bør vi kunne samles i Arbejdet for at faa Fremskridt gjort, som vil være til Gavn for vort Samfund i alle dets Led og Dele. Her bør vi kunne samles til Arbejdet som til en politisk neutral Opgave. Derfor glædede det mig saa overordentlig, at den højtærede Socialminister indbød til Arbejdet under disse Auspicier, og jeg tør sige, at vil vil gaa ind til Arbejdet loyalt og ivrigt,“

— loyalt og ivrigt, det var i 1930 —

„om det kunde lykkes os at følge den højtærede Ministers Indbydelse og faa et virkeligt Fremskridt præsteret paa dette Lovgivningsomraade.“

Da jeg hører til de rettænkende Mennesker endnu i 1935, vil man forstaa, at jeg stadig glæder mig over denne Tale.

Saaledes begyndte de Konservatives Arbejde med Arbejdet paa Socialreformen. Senere gennemførte man, med konservativ Bistand, den dyreste af de Love, der hører ind under Socialreformen, Arbejdsløshedsloven, . . . (*Stensballe*: Det er rigtigt!). Ja, det er alt, hvad jeg siger . . . med Krisekasserne. Krisekasserne var jo ikke en speciel Opfindelse af undertegnede, nej, Krisekasserne ønskede man ikke mindst fra konservativ Side, selv om man ganske vist oprindelig i hvert Fald vilde have Fortsættelseskasserne ikke knyttet til den enkelte Arbejdsløshedskasse, men samlet i en Pulje. Og vi husker jo fra Diskussionen netop i de senere Dage mellem de ærede Medlemmer af Folketinget Hr. Søren P. Larsen, tror jeg det var, og Hr. Christmas Møller, at sidstnævnte stadig vedstaa sit fulde Medansvar for denne Arbejdsløshedslovgivning af 1932. I det hele taget saa det endogsaa efter 1932 ud til, at man stadig kunde forvente et sagligt Medarbejde paa Socialreformen fra konservativ Side. Der sad i Vinteren 1932—33 ikke mindre end 3 snævre Udvalg og arbejdede paa de enkelte Love, og i disse Udvalg var ogsaa de Konservative Deltagere, lige indtil Kriseforliget kom. Jeg havde ikke Indtrykket af, at hvis disse Forhandlinger — som jeg selv førte, for saa vidt angaar Loven om offentlig Forsorg, men ikke for Folkeforsikringen og Ulykkesforsikringen — var blevet fortsat med konservativ Bistand, at vi saa havde faaet en Socialreform, der paa